

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **P., spol. s r.o., S.**, právne zastúpeného Mgr. J., advokátom v N., proti žalovanému: **Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát SOI Bratislava**, Prievozská č. 32, P.O.Box č. 29, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0675/99/2008 zo dňa 22.10.2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/36/2008-26 zo dňa 29.4.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/36/2008-26 zo dňa 29.4.2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. SK/0675/99/2008 zo dňa 22.10.2008, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu SOI so sídlom v Nitre pre Nitriansky kraj č. P/0103/04/08 zo dňa 4.8.2008 o uložení pokuty v sume 331,94,-€ (10.000,-Sk) žalobcovi pre porušenie povinnosti stanovenej v § 13 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane

spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu žalobných dôvodov dospel k záveru, že rozhodnutie i postup správneho orgánu boli v súlade so zákonom.

Poukázal na znenie § 2 zákona a na skutočnosť, že podľa inšpekčného záznamu o vykonanej kontrole vo veľkoobchodnom sklade žalobcu zo dňa 20.5.2008 bolo zistené u 5 druhov výrobkov, že k nim nebol priložený písomný návod v štátnom jazyku obsahujúci informácie pre spotrebiteľa o vlastnostiach predávaného výrobku, spôsobe použitia a údržby a nebezpečenstve, ktoré vyplýva z jeho nesprávneho použitia. Zdôraznil, že i samotný žalobca uviedol, že tovar nachádzajúci sa vo vzorkovni nepredáva spotrebiteľom, ale tento im ponúka, z čoho nepochybne vyplýva, že sú naplnené pojmové znaky odôvodňujúce záver, že žalobca je v zmysle § 2 písm. b/ zákona predávajúcim, nakoľko je nepochybne podnikateľom a spotrebiteľovi tovar ponúka. Konštatoval, že povinnosťou predávajúceho je v zmysle § 11 ods. 1, § 12 ods. 2 a § 13 zákona povinnosť informovať spotrebiteľa o vlastnostiach výrobku, spôsobe jeho použitia, montáži a údržbe, nebezpečenstve, ktoré vyplýva z jeho nesprávneho použitia, údaje o výrobcovi alebo dovozcovi ako aj iné údaje v štátnom jazyku, ktorú žalobca nepochybne porušil.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie, ktorým ho žiadal zmeniť, žalobe vyhovieť a priznať mu trovy konania, z dôvodu, že prvostupňový rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že vzorková predajňa slúži len na prezentáciu tovaru, ktorý následne odberateľom zabezpečuje a že sa nejedná o maloobchodný predaj spotrebiteľovi. Trval na tom, že nie je povinnosťou veľkoobchodnej predajne takúto vzorkovňu tovaru vôbec prevádzkovať a slúži iba na to, aby si odberateľ tovar, o ktorý má záujem a ktorý mu ponúka, prezrel, pričom tovar vo vzorkovni nie je tovarom v pravom slova zmysle a je nepredajný. Uviedol, že obchodní partneri si tovar objednávajú na základe celoročnej ponuky a s dodávkou tovaru dostávajú aj návody a označenia v slovenskom jazyku, ktoré si navyše môžu ako registrovaní obchodní partneri stiahnuť aj z internetovej stránky. Podľa jeho názoru v predmetnej veci neboli naplnené pojmové znaky odôvodňujúce záver, že je predávajúcim v zmysle § 2 písm. b/ zákona.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že vzorková predajňa slúži iba na prezentáciu výrobkov, pretože túto skutočnosť žalobca nepreukázal a uviedol, že na internetovej stránke, na ktorú žalobca poukazuje, bola jasne uvedená informácia, že „odber tovaru je možný okamžite pri osobnej návšteve ktorejkoľvek pobočky“, čo podľa žalovaného jasne preukazuje aj fakt, že v rámci kontroly bolo zistených 42 kusov zváracích kukiel, pri ktorých bolo zistené nesplnenie informačných povinností a nie iba pár kusov, ktoré by nasvedčovali tomu, že sa jedná iba o vzorky slúžiace na prezentačné účely. Žalovaný zdôraznil, že z uvedeného jednoznačne vyplýva, skutočnosť, že žalobca predáva tovar pri osobnej návšteve ako aj skutočnosť, že tovar neslúži iba na prezentačné účely. Dodal, že ak by sa jednalo len o vzorkovú predajňu, tovar mal byť označený ako nepredajný, čo by vylúčilo akékoľvek pochybnosti o tvrdeniach žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. S poukazom na § 250ja ods. 2 OSP odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže pre posúdenie právnej otázky zákonnosti rozhodnutia žalovaného považoval skutkové zistenia, z ktorých vychádzal krajský súd, za dostatočné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 8. februára 2011, po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a dôvody v ňom uvedené si osvojuje ako svoje vlastné s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 219 ods. 2 OSP. Odvolací súd len konštatuje, že dôvody odvolania sa neodlišovali od dôvodov podanej žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, s ktorými dôvodmi sa súd prvého stupňa v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia nespochybňujúce, že žalobca je podnikateľom, ktorý sa v zmysle výpisu z obchodného registra zaoberá okrem iného aj nákupom, predajom a sprostredkovaním priemyselného tovaru, ktorý ako sám uviedol ponúka na odber ako aj právne závery, v zmysle ktorých sa teda na neho ako na predávajúceho (§ 2 písm. b/ zákona) vzťahujú okrem iných aj povinnosti uvedené v § 11 a § 13 zákona, ktoré porušil, sú vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP, keď žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, lebo nebol v konaní úspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 8. februára 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová